

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Vad gör kvinnorna i Vita huset?

Nyman, Nina

Published in:
Hufvudstadsbladet

Published: 15/11/2020

Document Version
Accepted author manuscript

Document License
Publisher rights policy

[Link to publication](#)

Please cite the original version:

Nyman, N. (2020). Vad gör kvinnorna i Vita huset? *Hufvudstadsbladet*, (15.11.2020). <https://urn.fi/URN:NBN:fi-fe202201147882>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Idag 11 oktober 2020

Nina Nyman

Byline: Doktorand i genusvetenskap vid Åbo Akademi

Rubrik: Vad gör kvinnorna i Vita Huset?

”Borde jag skriva en kolumn om att det är sexistiskt att fira Harris seger genom att säga saker i stil med ’Äntligen en kvinna i Vita Huset’? Jag menar, vilket förminskande av insatsen reproduktionsarbetets hjältar (som Melania) gjort i århundraden!”

Så skriver jag åt min vän Micke några dagar efter Kamala Harris historiska seger. Det är naturligtvis ett slags skämt riktat mot mig själv. Jag grät av glädje och lättnad när det stod klart att Harris (och Biden) vunnit. Jag grät en gång till när jag såg Fox News intervju med Donna Brazile och hon pratade om hur kampen för rösträtt burit frukt, att kvinnor var de sista att få rösträtt i USA, att hennes mormor och mor inte haft rösträtt och att Harris seger har varit ”a long time coming”.

Jag kände mig också personligt kränkt i flera år efter att Hillary Clinton förlorat. Ska jag vara ärlig är jag ännu kränkt över det. Det finns mycket jag inte tycker om med Clinton, men å jämställdhetens vägnar är det kränkande när en kompetent kvinna förlorar mot en gränslöst inkompetent man. För det här har blivit måttet på jämställdhet – att fritt kunna konkurrera och utvecklas i en värld där den med mest makt vinner. Och där vi som kvinnor nu kan fira att en kvinna har näst mest makt i ”den fria världen”.

Och någonstans där kommer jag tillbaka till mitt självironiska meddelande och den rävsax en feministisk strävan efter ett rättvisare samhälle lätt kan hamna i. För vilken förändring är det som sker när vi envisas med att mest fira kvinnor som lyckas ta sig in på klassiskt mansdominerade fält? De kvinnodominerade fälten förblir ofta kvinnodominerade, och det livsviktiga arbetet i hemmet har inte alls övertagits av män i samma utsträckning som kvinnors arbete utanför hemmen ökat. Här är det en bit i jämställdhetspusslet som fattas och som blir tydlig då USA får sin första andra man. Eller hur man nu ska titulera Harris make Doug Emhoff.

Det är onekligen något väldigt tröttsamt med att män får beröm för att de gör sånt (hem)arbete kvinnor alltid gjort utan beröm, men samtidigt hoppas jag att Doug nu uppmärksammas stort i sin roll som pappa snarare än i sin yrkesroll advokat. För fyra år sedan gick vi miste om att se Bill göra en förvandling i rampljuset, att som ett känt ansikte gå från att vara i centrum till att med stolthet stiga åt sidan till förmån för Clinton. Det kunde ha varit ett pedagogiskt ögonblick. Men förhoppningsvis tar Doug vara på den möjlighet han nu får att inspirera andra män. Och förhoppningsvis tar han själv under de kommande fyra åren inspiration av tidigare Första och Andra fruar. Han har stora skor att fylla, för kvinnorna som kommit före honom i Vita Huset har gjort ett viktigt arbete som nu blir hans ansvar. Om vi vill se ett jämställdare samhälle faller det på män som Doug att klara den uppgiften.